

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/79/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7121205757
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2024:7121205757.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Aleny Mikovej v právnom spore žalobcu: A. B. C., D., D. X, nar. XX.X.XXXX, zást. advokát: JUDr. Pavel Piovarčí ml., Košice, Štúrova 20, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo vnútra slovenskej republiky, Bratislava, Pribinova 2, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku bývalého Okresného súdu Košice I č. k. 24C/22/2021 - 139 z 3. novembra 2022

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Bývalý Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) I. výrokom rozsudku označeného v záhlaví v celom rozsahu zamietol žalobu založenú na tom skutkovom základe, že (i) v dôsledku nesprávneho úradného postupu odboru všeobecnej vnútornej správy Okresného úradu Košice spočívajúcom v jeho nečinnosti, pasívneho prístupu vo veci a priesťahov nebola nikdy meritórne prejednaná a rozhodnutá priestupková vec žalobcu na základe jeho oznámenia zo 7.5.2018 o skutku, ktorý 5.5.2018 sa odohral v priestoroch predajne vtedy Lidl Slovenská republika, v. o. s., v D. E. F. G. H. X, pretože 5.5.2020 uplynuli dva roky od jeho spáchania, v dôsledku čoho došlo k zániku zodpovednosti podozrivého I. I., zamestnanca príslušnej bezpečnostnej služby za jeho spáchanie a (ii) tým zároveň došlo k porušeniu práva žalobcu domôcť sa ochrany svojich práv poškodeného, keďže tým, že bola zmarená možnosť a zároveň aj povinnosť štátu vyvodiť priestupkovú zodpovednosť voči I. I. za jeho protiprávne konanie majúce znaky priestupku, došlo k zmareniu možnosti žalobcu voči I. I. následne sa domáhať nároku na náhradu škody v civilnom sporovom konaní, keďže absentovalo meritórne rozhodnutie štátneho orgánu o jeho zodpovednosti za protiprávne konanie a tým na strane žalobcu vznikla škoda vo forme nemajetkovej ujmy, za ktorú zodpovedá štát; pokiaľ by totiž nedošlo k pochybeniu v postupe orgánu štátu, mohlo dôjsť k riadnemu prejednaniu priestupku a podľa žalobcu k spravodlivému potrestaniu podozrivého I. I. zo spáchania priestupku, čím by žaloba ako osoba poškodená protiprávnym konaním tohto podozrivého žalobca dostal minimálne morálnu satisfakciu, čo však pre žalobcu by malo význam aj právny, keďže takéto rozhodnutie správneho orgánu by bolo podkladom pre ďalšie civilné sporové konanie, ktoré tento by viedol voči I. I., ktorý 5.5.2018 bez akéhokoľvek relevantného dôvodu a len na základe svojvoľných inštrukcií svojho nadriadeného realizovať náhodné kontroly osôb s veľkým batohom, v priestoroch nákupného centra v prítomnosti niekoľkých desiatok ďalších ľudí kontroloval, či žalobca sa nedopustil krádeže tovaru, čo tohto verejne zosmiešnilo, poškodilo jeho občiansku česť a spôsobilo mu morálne utrpenie. Druhým výrokom rozsudku úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu jeho trov.

2. Uvedené skutkové tvrdenia žalobcu vzal za preukázaný skutkový stav a vec právne posúdil podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci s dôrazom na to, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu musia

byť súčasne, t. j. kumulatívne naplnené tri základné podmienky, a to 1. protiprávne konanie, v danom prípade nesprávny úradný postup, 2. vznik škody na strane žalobcu, v danom prípade nemateriálna ujma a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemateriálnej ujmy. Konštatoval pritom, že splnenie podmienky nesprávneho úradného postupu orgánu štátu nesporne vyplynulo z protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I z 27.6.2019 proti opatreniu správneho orgánu o odložení predmetnej priestupkovej veci proti I. I. bez jej postúpenia na prejednanie priestupku v zmysle zákona o súkromnej bezpečnosti ministerstvu vnútra alebo Krajskému riaditeľstvu PZ ako vecne príslušnému orgánu v spojení s nadväzujúcim rozhodnutím tohto správneho orgánu (po oprave dátumu vydania) zo 6.9.2019, ktorým protestu prokurátora bolo vyhovené a vec po právoplatnosti rozhodnutia sa mala postúpiť vecne príslušnému KR PZ v Košiciach a tiež z upozornenia prokurátora Okresnej prokuratúry Košice I z 20.3.2020, v ktorom tento danému správne orgánu vytkol postup pri doručovaní rozhodnutia o vyhovení protestu prokurátora podozrivému I. I. ako neefektívny, formálny, neopodstatnený, nesmerujúci k náležitému vybaveniu veci, čím z jeho strany boli spôsobené zbytočné prieťahy. V konaní nebolo sporným ani uplynutie dvojročnej zákonom stanovenej lehoty na prejednanie priestupku, pričom vec zo správneho orgánu vecne príslušnému KR PZ v Košiciach bola postúpená až podaním z 24.4.2020 a tomuto reálne bola doručená až 30.4.2020, t. j. 5 dní pred uplynutím zákonnej prekluzívnej lehoty. Za následok vo forme vzniku škody (zákonná podmienka ad 2) považoval nemateriálnu ujmu na právach, spočívajúcu v znemožnení úkonu práva alebo ochrany práva.

3. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci a vznikom nemateriálnej ujmy (zákonná podmienka ad 3) v danom prípade nemal za naplnený, nakoľko vzťah tejto príčinnej súvislosti považoval za potrebné právne vymedziť tak, medzi akou ujmu ako následkom a akou skutočnosťou ako príčinou tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná, pričom pre posúdenie zodpovednosti za škodu za otázku zásadného významu považoval, v čom konkrétne spočíva škoda, za ktorú je požadovaná náhrada, pričom v prípade objektívnej zodpovednosti štátu za škodu, ak táto vznikla následkom o. i. nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej správy, vzťah príčinnej súvislosti považoval za daný, ak je preukázané, že nebyť nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, ku škode by nedošlo s tým, že ak príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva, vtedy príčinou vzniku škody môže byť iná okolnosť, ktorá škodu spôsobila a bez ktorej škodlivý následok nenastal. Vysvetlil tiež, že príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou nie je daná tam, kde do deja vstúpila iná, na právne kvalifikovanej okolnosti na strane štátu nezávislá skutočnosť, ktorá pre vznik škody je rozhodujúca, teda ak vznik ujmy je vyvolaný bezprostredne okolnosťou, ktorá nemá vecný vzťah k nesprávne úradnému postup.

4. Po takomto právnom rozbere zákonných podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, ktorá v danom prípade má byť nemateriálnou ujmu žalobcu, ktorú tento pociťuje na svojich osobnostných právach (cti a dôstojnosti), do ktorých primárne zasiahol svojím protiprávnym konaním pracovník bezpečnostnej služby I. I., ktorý žalobcu mal verejne zosmiešniť, poškodiť jeho občiansku česť a spôsobiť mu morálne utrpenie, konštatoval, že pokiaľ žalobcovi vznikla ujma na jeho osobnostných právach, ktorú mu svojím protiprávnym konaním mal spôsobiť I. I., potom príčinou vzniku tejto ujmy nemôže byť nesprávny úradný postup štátu, ale je ním konanie tretej osoby, a to I. I.. Nebyť totiž protiprávneho konania I. I., táto ujma žalobcovi by nevznikla. Uzavrel preto, že bezprostrednou, rozhodujúcou a priamou príčinou tvrdenej ujmy na osobnostných právach žalobcu nebol preto nesprávny úradný postup štátu, ale konanie I. I..

5. S tvrdením žalobcu, že štát svojou následnou nečinnosťou spôsobil beztretnosť I. I., keď zmaril možnosť voči tomuto vyvodiť priestupkovú zodpovednosť, ktorá by pre žalobcu znamenala morálnu satisfakciu a zároveň pre absenciu meritórneho odsudzujúceho rozhodnutia o protiprávnom konaní I. I. zmaril možnosť žalobcu voči tomuto sa domáhať nároku na náhradu škody v občianskom súdnom konaní, súd sa vysporiadal poukazom na to, že žalobca svoj nárok na ochranu osobnostných práv, napríklad na satisfakciu vo forme ospravedlnenia, či peňažného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy mohol uplatniť priamo voči škodcovi I. I. podaním žaloby v „občianskom súdnom konaní“, pričom žalobcovi nič nebránilo a nebráni, aby takúto žalobu podal, nakoľko pre uplatnenie takéhoto nároku zákon nevyžaduje existenciu právoplatného rozhodnutia o priestupku, len ak takéto rozhodnutie existuje, súd je ním viazaný. Ak však takéto rozhodnutie neexistuje, súd záver o protiprávnom konaní škodcu, ktorým sa zasiahlo do osobnostných práv ako otázku predbežnú v občianskom súdnom konaní si musí vyriešiť sám, pričom ak žalobcovi ako poškodenému svedčí právo voči škodcovi, ktoré môže úspešne uplatniť, resp. uspokojiť, nevzniká mu dosiaľ nárok na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci voči štátu; na margo pritom podotkol, že žalobca nemá právny nárok na výsledok priestupkového konania v súlade so svojou predstavou, t. j. že obvinený z priestupku by aj bol uznaný vinným a z týchto

dôvodov žalobu ako neopodstatnenú zamietol. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil zásadou úspechu vo veci §255 ods. 1 CSP).

6. Proti tomuto rozsudku žalobca podáva odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd postupom podľa §389 ods. 1 písm. c) CSP rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom namieta, že rozsudok je nesprávny, nakoľko súd svojim nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo je odvolacím dôvodom podľa §365 ods. 1 písm. b) CSP, ale namieta aj ďalšie odvolacie dôvody, a to podľa §365 ods. 1 písm. e) a písm. h) CSP, teda že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a tiež, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

7. Predovšetkým poukazuje na nesprávne poučenie súdu o odvolaní, v zmysle ktorého toto nemožno podať proti rozsudku v rozsahu istiny 78,88 €, pričom v danom prípade vzhľadom na predmet konania je nepochybné, že toto poučenie sa netýka tejto právnej veci, čo zakladá jeho zmatečnosť, a teda bez ďalšieho zakladá nepreskúmateľnosť predmetného rozsudku.

8. Rovnaké pochybenie súdu vidí aj v tom, že mu na pojednávaní 3.11.2022 bola odopretá jeho účastnícka výpoveď, v čom zároveň vzhliada naplnenie aj ďalšieho odvolacieho dôvodu, a to nevykonanie stranou navrhovaného dôkazu, hoci ten bol spôsobilý priniesť podstatné skutkové zistenia, pričom súd sa ani len nevysporiadal s tým, prečo toto žalobcom navrhované dokazovanie nevykonal.

9. Nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie odvolateľ v nesprávnom vyhodnotení otázky existencie príčinnej súvislosti ako tretieho predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu. Nemožno podľa neho opomenúť, že práve a výlučne štát svojim protiprávnym konaním spočívajúcim v nezákonnom/nesprávnom úradnom postupe v súbehu so svojou nečinnosťou v spornom priestupkovom konaní voči I. I. zaviniel, že predmetné priestupkové konanie iniciované žalobcom nebolo prejednané a meritórne rozhodnuté v zákonom predpokladanej lehote, v dôsledku čoho nastal stav, že došlo k zániku priestupkovej zodpovednosti priestupcu I. I., pričom nebyť tohto protiprávneho konania štátu priestupkové konanie voči I. I. mohlo riadne prebehnúť a mohlo byť v danom konaní meritórne rozhodnuté. Odvolateľ nepopiera pritom, že on nemá právny nárok na výsledok priestupkového konania v súlade s jeho predstavou, t. j. že obvinený z priestupku by bol aj uznaný za vinného, namieta však, že má právny nárok na to, aby štátne orgány postupovali a rozhodovali v súlade so zákonom a v lehotách zákonom predpokladaných tak, aby výkon štátnej moci nebol realizovaný iba formálne a abstraktne, ale adresne a reálne. Ak teda štát nedokázal zabezpečiť, aby prostredníctvom na to určených štátnych orgánov sporné priestupkové konanie voči I. I. bolo uskutočnené bez zbytočných prieťahov v zákonom predpokladanej lehote, čím odvolateľovi ako oznamovateľovi a poškodenému za tvrdeného protiprávneho konania I. I. odňal právo dozvedieť sa, či sa určitá osoba voči nemu skutočne protiprávneho konania dopustila, čo by zakladalo jeho právo na ďalšie právne kroky už voči danej konkrétnej osobe, potom podľa žalobcu štát je povinný niesť za takéto svoje zlyhanie zodpovednosť, pretože týmto svojim protiprávnym konaním priamo a negatívnym spôsobom sa dotýka aj práv konkrétnej osoby.

10. Podľa odvolateľa neobstojí ani záver súdom prezentovaný v 25. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku, že odvolateľovi v uplatnení jeho nároku na ochranu osobnostných práv v občianskom súdnom konaní priamo proti škodcovi nebráni žiadna prekážka. Podľa odvolateľa súd v civilnom procese nie je oprávnený posudzovať zodpovednosť I. I. ako fyzickej osoby podozrivej zo spáchania priestupku ani ako predbežnú otázku a preto pokiaľ by žalobca aj prijal právny názor súdu, jeho prípadnou žalobou iniciované civilné sporové konanie o ochranu osobnosti by muselo byť prerušené do skončenia konania o priestupku, pretože rozhodnutie v sporovej veci by záviselo od vyriešenia otázky zodpovednosti škodcu za priestupok, ktorú v sporovom konaní tento nie je oprávnený riešiť. Avšak vzhľadom na to, že či by I. I. v priestupkovom konaní bol uznaný za vinného zo spáchania priestupku, už nebude nikdy možné zistiť, a to jedine v dôsledku nesprávneho úradného postupu orgánu štátu spočívajúceho v jeho nečinnosti, podľa odvolateľa súd ani v civilnom sporovom konaní iniciovanom žalobcom proti I. I. nikdy by nevedel vyvodiť záver o protiprávnosti jeho konania, a teda taká žaloba by musela byť nevyhnutne zamietnutá, a to iba v dôsledku protiprávneho konania štátu. Nie je preto podľa neho možné poprieť a odlúčiť zodpovednosť štátu za zákonný priebeh priestupkového konania voči škodcovi od eventuálnych nárokov odvolateľa voči samotnému I. I., čo podľa neho neguje názor súdu o absencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním štátu a škodou, ktorá odvolateľovi vznikla, pretože vzniknutý stav nastal iba a výlučne v dôsledku zavinenia štátu a predmetný stav by bol totožný bez ohľadu na to, či by on inicioval osobitné civilné sporové konanie priamo voči I. I. alebo nie.

11. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil, pretože žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok vzniku nároku na náhradu

škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom súd správne vyhodnotil ako dôvody, tak aj dôkazy predložené žalovaným na pojednávaní, pričom to, že žalobca nesúhlasí s rozsudkom, nezakladá zákonný dôvod odvolania. Žalobcom vytýkaná nesprávnosť poučenia o odvolaní podľa žalovaného pravdepodobne je písárskou chybou rozsudku bez vplyvu na hmotnoprávne posúdenie veci.

12. Odvolateľ v odvolacej replike odmieta tvrdenia protistrany o písárskej chybe poučenia argumentujúc, že ide o procesné pochybenie súdu, ktoré zakladá jeden z odvolacích dôvodov proti rozsudku, ako (aj) tento žalobca v odvolaní riadne uplatnil, ktoré protistrana zrejme nedokáže identifikovať. Okrem toho vytýka nesprávne uvedenie svojho mena.

13. Žalovaný v odvolacej duplike podotýka, že žalobca v odvolacej replike poukazuje iba na písárske chyby, a nie na hmotnoprávnu stránku svojho odvolania, trvá preto na svojom vyjadrení k odvolaniu.

14. Odvolacia duplika zástupcovi žalobcu bola riadne doručená na jeho vedomie, pričom žiadna zo strán ďalšie podanie vo veci už neurobila.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo (§34 a §355 a nasl. CSP o odvolaní) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

16. Súd prvej inštancie dokazovanie vo veci vykonal v potrebnom rozsahu, na základe neho náležite zistil všetky rozhodujúce skutočnosti, skutkový stav vyhodnotil podľa zásad ustanovených v §191 ods. 1 CSP a na základe neho vo veci aj správne rozhodol. V konaní nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd postupom podľa §387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny preto potvrdil vrátane závisiaceho, správneho a zákonného výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu strany v konaní (§255 ods. 1 CSP).

17. Rozsudok odvolacieho súdu verejne bol vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 24.4.2024 o 10.10 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 210/II. poschodie, trakt D. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 8.4.2024 boli zverejnené na úradnej tabuli odvolacieho súdu, na jeho webovej stránke a na žiadosť strany tieto jej súdom zároveň boli oznámené aj elektronickými prostriedkami (§219 ods. 1 a 3 za použitia §378 CSP).

18. Napadnutý rozsudok z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je plne akceptovateľný, presvedčivý, jasný a zrozumiteľný. V odôvodnení rozsudku súd dal odpoveď na všetky otázky, ktoré mali pre vec podstatný význam, dostatočne a presvedčivo objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu po oboznámení s dôvodmi napadnutého rozsudku, ako aj s obsahom a dôvodmi odvolania nezistil žiaden dôvod, aby od týchto sa odchytil. Naopak, odvolací súd s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie ako tieto zhora sú odvolacím súdom reprodukované v celom rozsahu sa stotožnil a v odôvodnení svojho rozsudku v súlade s §387 ods. 2 CSP preto sa obmedzil len na konštatovanie ich správnosti, ktoré vo svojom odôvodnení nadbytočne preto už neopakuje.

19. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku reagujúc na odvolacie námietky odvolateľa odvolací súd dopĺňa.

20. Oznamovateľ správneho deliktu, či priestupku na úseku súkromnej bezpečnosti nie je účastníkom ním iniciovaného priestupkového konania, nečinnosťou príslušného správneho orgánu nemôže preto dôjsť k porušeniu jeho práv (porovnaj uznesenie ÚS SR z 21.4.1999 vo veci II. ÚS 41/1999). Výsledok priestupkového konania žalobcovi ako oznamovateľovi daného priestupku nezakladá preto žiadne práva a povinnosti. Nerozhodnutím správneho orgánu včas, t. j. v danom prípade pred uplynutím dvojročnej prekluzívnej lehoty od spáchania priestupku, po márnom uplynutí ktorej bez ďalšieho zaniká zákonná možnosť priestupok prejednať, nemohlo preto dôjsť k vzniku ujmy na strane žalobcu.

21. V danom prípade zo skutkových tvrdení zo žaloby je zrejmé, že len v prípade pozitívneho rozhodnutia správneho orgánu v zákonnej lehote o tom, že podozrivý I. I. priestupok spáchal, by podklady z priestupkového konania v civilnom sporovom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy pre žalobcu mohli slúžiť ako dôkaz voči páchatelovi priestupku o jeho protiprávnom konaní. Negatívny výsledok priestupkového konania, t. j. ak by vina podozrivého zo spáchania priestupku v priestupkovom konaní vyslovená nebola, na skutočnostiach vyplývajúcich z priestupkového konania žalobca by svoju civilnoprávnu žalobu založiť nemohol. Už tu je vidieť nielen absenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom správneho orgánu a tvrdenou ujmom nemajetkovej povahy na strane žalobcu, ktorá tomuto mala vzniknúť márnym uplynutím zákonnej prekluzívnej lehoty v dôsledku nečinnosti správneho orgánu, ale aj to, že tvrdená nemajetková ujma je len hypotetická, pretože túto žalobca v žalobe skutkovo odôvodnil tak, že jej vznik je závislý od výsledku priestupkového konania, t.

j. od toho, či I. I. ako podozrivý z priestupku by (ne)bol uznaný vinným zo spáchania priestupku, ktorý sa mu kládol za vinu, a nie od toho, že tento výsledok vôbec sa nedostavil, ako to žalobca tvrdí v žalobe.

22. Súd prvej inštancie pri vyslovení svojich právnych záverov v tejto veci preto nepochybil, a to ani pokiaľ vyslovil, že žalobca ochrany svojich práv v civilnom sporovom konaní sa môže domáhať bez ohľadu na to, či (ne)disponoval rozhodnutím o priestupku voči I. I., a to bez ohľadu na to, či túto otázku v civilnom sporovom konaní (nie) je oprávnený posúdiť sám ako otázku predbežnú, pokiaľ o tejto nebolo rozhodnuté príslušným orgánom (§194 CSP). Neoprávneným zásahom do osobnostných práv fyzickej osoby môže byť totiž akékoľvek protiprávne konanie toho, kto do osobnostných práv fyzickej osoby domáhajúcej sa súdnej ochrany svojich porušených osobnostných práv zasiahol a v takom prípade v civilnom sporovom konaní je na súde vecne posúdiť, či v žalobe poskytnutý popis skutkového deja (ne)napĺňa znaky protiprávneho/neoprávneného zásahu, pričom nie nevyhnutne musí ísť o skutok dosahujúci intenzitu správneho deliktu, priestupku, či dokonca trestného činu, t. j. konanie I. I. mohlo (a stále môže byť) aj inak protiprávne, t. j. nemusí dosahovať intenzitu jeho deliktuálnej zodpovednosti. Preto pokiaľ žalobca s požiadanim o poskytnutie ochrany svojich práv prostredníctvom civilnoprávnej žaloby vyčkával na výsledok ním iniciovaného priestupkového konania, riadil sa nesprávnym právnym názorom, na ktorom ale nemôže založiť rozhodnutie v tejto sporovej veci vo svoj prospech.

23. V zmysle platného procesného poriadku v závislosti od určenia, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné a ktoré skutkové tvrdenia konajúci súd považuje za nesporné, je v plnej procesnej kompetencii tohto súdu rozhodnúť aj o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré dôkazy nevykoná (§181 ods. 2 CSP), t. j. nie je povinný vykonať každý stranou navrhovaný dôkaz vrátane výsluchu žalobcu na nariadenom pojednávaní a aj takýto dôkaz vykoná, len pokiaľ pre zistenie skutkového stavu to považuje za potrebné. V danom prípade už na základe skutkového opisu v žalobe a k nej pripojených listín súd pred nariadením pojednávania v tejto veci vedel, že vykonať dokazovanie výsluchom žalobcu nepotrebuje a preto tohto ako sporovú stranu v konaní zastúpenú na základe splnomocnenia advokátom, na súdne pojednávanie nariadené na deň 18.8.2022, ktoré napokon na návrh žalobcu bolo odročené na deň 3.11.2022, ani nepredvolal a tohto nepredvolal ani na tento ďalší nariadený termín pojednávania (referáty sudcu z 12.7.2022 a 16.8.2022 v spise na č. I. 96 a 112), nemožno mu preto vytknúť, že tento žalobcom navrhovaný dôkaz vzhľadom na skutkový stav zistený z predložených listinných dôkazov, ktorý plne korešpondoval so skutkovými tvrdeniami žalobcu obsiahnutými v žalobe, nevykonal.

24. Pokiaľ ide o odvolateľom vytknutú vadu poučenia o odvolaní, ktoré znie «proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, (...) okrem rozsudku v časti istiny vo výške 78,88 €, voči ktorému odvolanie nie je prípustné (rozsudok pre uznanie nároku)», je potrebné dať za pravdu žalobcovi, že toto sčasti, v rozsahu týkajúcom sa istiny 78,88 €, v rozsahu ktorej žalobe malo byť vyhovené na základe uznania nároku, skutočne je nesprávne a zjavne sa netýka tejto sporovej veci, kde takto rozhodnuté, ako to vyplýva z poučenia o odvolaní, nepochybne nebolo. Vo zvyšnej časti poučenia sporové strany v súlade s prvou vetou §362 ods. 1 CSP však boli poučené, že odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje, pričom sám odvolateľ týmto odvolaním nepochybne sa riadil, keď rozsudok súdu prvej inštancie, s ktorým nebol spokojný, aj napadol odvolaním do uplynutia tejto 15-dňovej lehoty. Uvedená nesprávnosť v poučení súdu prvej inštancie o odvolaní, bezo sporu v súdnom rozhodnutí by sa nemala vyskytovať, ak k nej však aj dôjde, nejde o vadu konania, ktorá by, ako to namieta odvolateľ, spôsobovala, že zmatečné a nepreskúmateľné je samotné rozhodnutie, v danom prípade rozsudok, na ktorý dané poučenie sa vzťahuje. Pokiaľ v poučení o odvolaní proti predmetnému rozsudku by aj absentovalo správne poučenie o možnosti odvolania v lehote 15 dní od doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu odvolanie smeruje, prípadne pokiaľ by toto hoci obsahovalo aj, prípadne len výlučne nesprávne poučenie o tom, že odvolanie proti predmetnému rozsudku prípustné nie je, všetky tieto pochybenia v poučení súdu o odvolaní by mali „len“ ten následok, že odvolanie proti takémuto rozsudku by bolo možné podať až do troch mesiacov od jeho doručenia (§362 ods. 3 CSP).

25. Z uvedených dôvodov odvolacie námietky žalovaného neobstoja, žiadna z nich nie je spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

26. Pretože ide o rozhodnutie, ktorým konanie končí, odvolací súd postupom podľa §396 ods. 1 CSP rozhodoval aj o trovách odvolacieho konania (§262 ods. 1 CSP), a to v súlade so zásadou úspechu zakotvenou v §255 ods. 1 CSP. Odvolateľ v odvolacom konaní nebol úspešný, pričom úspešnému žalovanému v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania preto nepriznal.

27. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).